

Inge Admiraal

korte biografie

Hoi, mijn naam is Inge Admiraal en ik ben 63 jaar. Ik woon in Duiven, samen met mijn man en onze hond. Wij hebben 2 kinderen; een zoon (34jr.) en een dochter (32jr). Zij wonen al een aantal jaren op zichzelf. Ik ben docent en zorgcoördinator op een praktijkschool.

Als opgroeiende jongere woonde ik in Doetinchem, samen met mijn ouders, broertje en zus. Het oorlogsverleden van mijn moeder, Selma, heeft een grote rol gespeeld in mijn jeugd. Als kind ben ik niet Joods opgevoed, dat was veel te gevaarlijk, dacht mijn moeder. Praten over het verleden gebeurde niet, wel werd er veel gehuild. Maar waarom? Dat werd niet uitgelegd.

Op wat oudere leeftijd zag ik dat zij vaak alles wilde doen om het anderen naar de zin te maken. Zij heeft zich altijd 'anders' gevoeld, minder gevoeld, weggecijferd en daardoor buitengesloten gevoeld. Ze vroeg zich vaak af waarom zij de oorlog had overleefd. Ze was toch helemaal niet bijzonder, ze kon niet goed piano of viool spelen, ze kon niet fantastisch zingen, ze blonk nergens in uit. Dus waarom zij wel?

Persoonlijk vind ik het belangrijk dat er 'nooit vergeten' zal worden wat er is gebeurd in de Tweede Wereldoorlog. Ik vind het belangrijk om het verhaal van mijn moeder door te vertellen, omdat zij dit nu niet meer zelf kan. Het geeft mij een gevoel van verbinding met haar en het Jodendom.

Binnen het onderwijs kom ik kinderen tegen die zich ook 'anders' voelen en zich daarom (soms) minder voelen. Het zou mooi zijn dat, d.m.v. het biografische verhaal van mijn moeder er een gesprek op gang kan komen over de Tweede Wereldoorlog, maar ook hoe dit naar het 'nu' te vertalen is. De verschillen die er zijn tussen rassen, geloven en individuen. Dat 'anders' zijn niet betekent, 'minder zijn'. Respect voor de ander zodat iedereen zichzelf kan en mag zijn!